

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 254. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann13valshoot-idm140427077819456/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

teren med den røber en modsigelse mellem tekstens påstand og hjer-
tets sandhed, og ud fra det basale forhold må han komme til en an-
den forståelse af værkets formål end de to forfattere.

De to og han er enige om det meget væsentlige, at Adolf går ud af
fiktionen som positiv figur. Men medens de to mener, at han bliver
positiv ved et spring, en omvendelse svarende til Eriks beslutning og
forskrivning, ser udgiveren Adolf som positiv fra romanens begyn-
delse til dens ende – først og meget længe som kryptopositiv, indtil
han i situationen på udvandrerdamperens dæk og i brevet hjem får
digterens sanktion som åbenlyst positiv og forbilledlig.

Men udgiveren ser heri ikke nogen overgang til den økonomiske
legitimation. Og heller ikke til virkeligheds-tematikken, da Adolf ef-
ter udgiverens forståelse aldrig har været fantast. Medens det væsen,
som han så overraskende udstyres med på den kortvarige fodtur
(s. 182ff), for de to forfattere er et organisk element i sammenhæn-
gen, idet de ser det som noget nyt, at kategorien *fantasi*'s specificatio-
ner, fortid og romantik-poesi, som hidtil kun er blevet illustreret epi-
sodisk og symbolsk, nu appliceres direkte på Adolf (deres bog, s. 38),
forstår udgiveren dette nye som en løst omhængt narrekappe, som
digteren endelig engang må have ham forsynet med af hensyn til
programmet, men som Adolf derefter aldrig får på siden, så lidt
som han har haft den på før. Hans væsen på fodturen er fra digterens
side en nødtvungen *tour de force*. Det er en inkonsistens uden betyd-
ning for forståelsen af den pågældende persons væsen – tror udgive-
ren.

Adolf bliver sig selv lig fra først til sidst, så hvad der sker med ham
til sidst i romanen, ser udgiveren ikke som overgang, men som ud-
foldelse, der først bliver mulig med den rette jordbund.

Da udgiveren har erklæret sig enig med Norsk Tidsskrift for Litte-
ratur (27.1876) i, at Drachmanns hovedformål har været at vende til-
bage til naturen, og da Jens Kr. Andersen og Leif Eimerek karakterise-
rer denne anskuelse som »så omtrent det modsatte af sandhedens«
(s. 44), har de også dermed fået sagt, hvad de ville have ment om ud-
giverens fremstilling, hvis den havde foreligget, da de skrev deres
bog.

Hermed kan udgiveren standse fremdragningen af forskelle og
helt for egen regning, men med benyttelse af de to forfattere gode
og hensigtsmæssige terminologi supplere sin egen fremstilling med at